

Meritxell, la Constitució i la teocràcia

JAUME BARTUMEU CASSANY, CONSELLER GENERAL I MEMBRE DEL CONSELL NACIONAL DE SOCIALDEMOCRÀCIA I PROGRÉS D'ANDORRA

Diuenge vaig enviar a les xarxes socials un breu missatge, que havia escrit divendres al vespre, per felicitar el dia de Meritxell a tothom.

Hi havia escrit que Meritxell no és ni pot ser únicament una festa en el calendari. Hem de fer-ne una diada de reafirmació nacional i de cohesió social.

És el que penso i és el que sempre he defensat. Per això em va agradar força el discurs institucional del síndic, pronunciat a la Casa de la Vall, a les nou del matí del dia de Meritxell.

La cohesió social ha d'estar, efectivament, al centre de les preocupacions i de les actuacions d'aquells que tenim l'honor i la responsabilitat d'haver sollicitat i obtingut el suport de les ciutadanes i ciutadans que, amb el seu sufragi, ens han elegit representants al Consell General. En moments delicats no convenen divisions. Després de l'acte institucional de la Casa de la Vall vam pujar, junt amb la companya Silvia Bonet, al santuari de Meritxell per

assistir des del respecte a la missa solemne en honor a la patrona d'Andorra.

Val a dir que no ens esperàvem pas escoltar una homilia en la qual, malgrat demanar el respecte al conjunt d'institucions constitucionals, haguéssim de sentir que els responsables polítics ens havíem de deixar "guiar per Déu", com publicava ahir el BONDIA a la pàgina 4. Després d'aquesta rodona afirmació ja s'ha escrit que Déu està per sobre del Consell General o de les lleis. Hauríem fet així un salt enrere en els segles i, lluny de la Constitució del 1993, hauríem retornat a la teocràcia, que, com la defineix el diccionari Alcover-Moll, és el "Govern exercit directament per Déu o pels sacerdots com a representants de Déu".

Si, per guardar l'equilibri, busquem la definició de teocràcia al diccionari de la llengua francesa *Le Robert*, hi trobem una definició una mica més extensa que tradueixo tot seguit:

"Sistema de govern en el qual l'au-

toritat, que es considera que emana directament de la Divinitat, és exercida per una casta sacerdotal o per un sobirà considerat com el representant de Déu a la terra."

El diccionari francès hi afegeix una definició complementària: "Règim en el qual l'Església, els preveres, tenen un paper polític important."

Després d'aquest repàs dels diccionaris convé rellegir la nostra norma suprema, la que va aprovar el 14 de març de 1993 no pas cap divinitat sinó el poble andorrà sobirà.

L'article 11 ens diu que "la Constitució garanteix la llibertat ideològica, religiosa i de culte, i ningú no pot ésser obligat a declarar o a manifestar-se sobre la seva ideologia, religió o creences".

Precisament per respecte a la Constitució i al conjunt de les institucions penso que hauríem de vetllar per no perdre de vista aquests principis.

Respecto les creences religioses i defenso la garantia constitucional donada a l'Església catòlica per a l'exercici lliure i públic de les seves activitats i el manteniment de les relacions de col·laboració especial amb l'Estat d'acord amb la tradició andorrana.

Però demano també respecte per a tots els que no volem confondre les creences religioses amb la voluntat ciutadana.

No discutiré pas que per alguns ciutadans i ciutadanes puguem pactar o decidir, del Consell General i de les lleis. Però no puc compartir que se'ns vulgui fer combregar amb rodes de molí. La Constitució està al marge de les creences i el poble andorrà és lliure de decidir el seu camí.

Per això estic convençut que si se'ns volgués tornar a fer triar entre teocràcia i democràcia seríem molts els que escollliríem lliurement la democràcia constitucional.